

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακρί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφράσις Χαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μεταφράσις Αἰσώπου. (συνέχεια). — 'Ιουλίου Κλαρετῆ: Η ΣΗΜΑΙΑ, ἔργον στερφέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μεταφράσις Ι. Δ. Ζ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προληρημενία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Ὁ ἔντιμος νέος ἐτήρησε τὴν ὑπόσχασίν του ὡς Ρωμαῖος καὶ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐβδόμης ἡμέρας ἔφθασε κατὰκοπος, συντετριμμένος, ἐκπνέων πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Μεζιέρης, αἵτινες ἦσαν τὸ ποθητὸν τῆς ὁδοπορίας τέρμα.

Ὅσον καὶ ἂν δύναται τις νὰ τρέχη, ὅσον ἐξημμένος καὶ ἂν εἴνε ἐκ τῆς ἱππασίας καὶ ἐκ παραγγελίας προερχομένης ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Κατινά, συλλογίζεται ὅμως καὶ καθ' ὁδὸν καὶ ἐξετάζει κατὰ πόσον συμφέρει νὰ ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον, ὑποχρεῶν μὲν ἓνα ἄγνωστον, ἀλλὰ δυσχερῶν τὸν κύριον Λουβοά. Ἐν τούτοις ὁ Βελαίρ, ἐνόσφ' ἔτρεχεν, ἐνόσφ' ἐκάπαζε, διετήρησε σχεδὸν ἀμείωτον τὸν ἐνθουσιασμόν του· ἀλλ' ἀφοῦ ἔφθασεν, εἶτε ἔνεκα τοῦ κόπου, εἶτε ἐκ δυσχερείας, διότι ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ εἰς συγχρωτισμὸν μετὰ ξένων, ἐφοβήθη καὶ τρέμων ἠρώτησε περὶ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυκνῶν Καλογραιῶν.

Ὁ ξενοδόχος, βλέπων αὐτὸν ἐξηρθρωμένον ὡς νευρόσπαστον, τὸν παρεκίνησε νὰ δειπνήσῃ κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα νὰ κατακλιθῇ, ἀμφότεραι δὲ αἱ προτάσεις ἐνεποίησαν μεγάλην ἡδονὴν εἰς τὸν Βελαίρ, ὅστις ὅμως κατ' ἀρχὰς ἐφρόντισε ν' ἀγοράσῃ καλὸν ἵππον, εὐρισκόμενον ἐν τῷ σταύλῳ τοῦ πανδοχείου, κατόπιν νὰ προμηθευθῇ ἐν σχολιῶν καινουργείᾳ, ἐξήκοντα περίπου ποδῶν τὸ μήκος, ἀκολουθῶν δὲ ἐδείπνησε τρώγων ἐπὶ πολλὴν ὥραν, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἕξις κακῇ τῶν ὁδοιπόρων καὶ τῶν μουσικῶν. Ἀφοῦ ἔφαγε καὶ ἔπινε, κατήλθεν εἰς τὸν σταῦλον καὶ ἐπεσκέφθη ἐκ νέου τὸν ἵππον, ἐτύλιξε τὸ σχολιῶν καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν δωμάτιον τοῦ πρώτου κατώματος διὰ νὰ κατακλιθῇ.

Ὁ οἶνος, ὁ εὐφραίνων καρδίαν ἀνθρώπου, εἶχεν ἀπεναντίας ζοφώσει τὴν ἰδικήν του. Ἀνερχόμενος βαρὺς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος ἀνελογίζετο τοὺς τόσους

σκληροτραχήλους ἵππους, ἐφ' ὧν εἶχεν ἱππεύσει ἀπὸ ἐπτὰ ἡμερῶν. Ἐσυλλογίζετο τὸν ἀγαθὸν κύριον Κατινά, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐκίθριζε κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἄνευ ἄλλης ἀσχολίας. Ἐσυλλογίζετο τὴν ἄγνωστον δεσποινίδα ὑπὲρ ἧς ἠτοιμάζετο ὡς περιπλανώμενος ἱππότης ν' ἀγωνισθῇ, ἀψηφῶν τὸν κίνδυνον τῆς ἀγχόνης.

Τί θὰ ἔλεγεν ἡ Βιολέττα, ἂν ἤθελεν ἀπαγγωνισθῇ ὁ Βελαίρ δι' ἑγκλημα ἀπαγωγῆς; Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο θλιβερά, ἀλλ' ἐξόχως ἀρμόζουσα πρὸς μελοποίησιν, διὰ τοῦτο ὁ φίλος μας ἔσπευσε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ ἐπὶ μελωδίας συγκινητικωτάτης, ἣν συνέθετο αὐτοστιγμῇ, ἄνευ λόγου, μετὰ λύπης συναισθανόμενος τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυρίου Κατινά, ὅστις ἐποίει πρὸς χρῆσιν τοῦ μέγαν ἀριθμὸν στίχων, περὶ οἰουδῆποτε ἀντικειμένου, ἀλλὰ πάντοτε εὐαρέστων.

Τῷ ὄντι, ὁ ἥρωας αὐτὸς ὅστις ἂν δὲν ἦτο Κατινά, θὰ ἦτο ἰσως Λαφονταῖνος ἐστιχούργει ἀσυνειδήτως καὶ ἀπροσέκτως, ἀλλὰ θαρραλέως, εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις.

Πᾶν ὅ,τι ἔγραφεν ὁ Ὀβίδιος ἦτο στίχος· στίχος ἦτο καὶ πᾶς λογισμὸς τοῦ Κατινά.

Ἦτο συνήθεια ἀξιοθρήνητος, ἀλλ' ἐξ ἡσιουδαμῶς παρεβλάπτετο ἡ ὑπηρεσία τοῦ βασιλέως, μετὰ ὅσα καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὁ κύριος Λουβοά, ὅστις δὲν ἠγάπα τοὺς πολὺ ἀνεπτυγμένους στρατηγούς.

Ὁ Βελαίρ ἀνεπόλει τὴν ποιητικὴν ἐκείνην εὐχέριαν, τὴν τόσον προσφιλῇ εἰς τὸν μουσικόν. Ἐνεθυμῆτο τὴν χαρίεσσαν συνεργασίαν τῶν δύο Μουσῶν, ὅτε ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ στρατηγοῦ ἡ Εὐτέρπη ἐμελοποιεῖ αὐθωρεὶ τὰ πρόσφατα αὐτοσχεδιάσματα τῆς Πολυμνίας. Ἦτο εἰκὼν μυθολογικῇ, ἐν ἧ καὶ ὁ κοιμώμενος Ἄρης δὲν ἐλησμονεῖτο.

Ἡσθάνθη ἰδίως ἀγαλλίασιν ὁ Κατινά μίαν ἐσπέραν, ὅτε κατὰ λάθος, ἀντὶ νὰ συντάξῃ εἰς τὸ πεζὸν διαταγὴν τινα στρατιωτικὴν, συνέταξεν αὐτὴν ἐμμέτρως ὡς ἐξῆς:

Διὰ τὰ συντάγματα
τοῦ Τουραῖν καὶ Λαμαρίν
καὶ τοὺς δαγόνους ἐνταυτῷ
ἀμάξια νὰ δοθοῦν ὀκτώ.

Ὡς πρὸς τὸ τῆς Σενετέρης
ὡς καὶ τὸ τῆς Βρεττανίας
τοὺς χρειάζονται μουλάρια
διὰ τὰς στενοπορίας.

Ὁ ἀρχιστράτηγος, ἀφοῦ διέπραξε τὸ τόλμημα τοῦτο καὶ ἀφοῦ παρετήρησε γράφων ὅτι ἦσαν στίχοι, πραγματικοὶ στίχοι, κατελήφθη ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ ἠτοιμάζετο νὰ σχίσῃ τὴν διαταγὴν.

— ὦ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ πρὸς τὸν ἐνεπιστεῦθῃ τὴν ἀμνηχανίαν του, τί ὠραία στροφή! μοῦ τὴν δίδετε;

— Ὁραία στροφή; καὶ τί θὰ εἴπῃ ὁ κύριος Λουβοά ὅταν μάθῃ ὅτι ὀμιλῶ ἐμμέτρως πρὸς τοὺς στρατιώτας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Κύριε, θὰ ἰδῇτε ὅτι τὰ συντάγματα τοῦ Τουραῖν καὶ Λαμαρίν θὰ εὐχαριστηθοῦν μὲ τὰ ὀκτὼ ἀμάξια, τὰ ὁποῖα τοὺς παραχωρεῖτε, ἔστω καὶ διὰ στίχων, θὰ ἰδῇτε ἐπίσης ὅτι οἱ ἐπίλεκτοι τῆς Σενετέρης καὶ τῆς Βρεττανίας θὰ καταγοητευθοῦν ἂν καθβαλικεύσουν τὰ μουλάρια, ἂν καὶ εἴνε ἐμμέτρος ἡ διαταγὴ. Αὐτοὶ οἱ παλληγκαράδες οὔτε κἂν θὰ τὸ παρατηρήσουν, ἐν τοσούτῳ δὲ θὰ μοῦ προμηθεύσετε ἓνα τραγοῦδι ἐξαίρετον, ἰδοῦ.

Καὶ ὁ Βελαίρ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἔλαβε τὴν κιθάραν του καὶ ἐφάρμοσε τοὺς ἀποτροπαίους ἐκείνους στίχους εἰς μουσικὴν θελκτικωτάτην. Ἐψάλε μετὰ φωνῆς τόσον περιπαθοῦς, μετὰ τοιούτους λαρυγγισμοὺς καλλιρhythμους, μετὰ τοιαύτας σπανίας παύλας τό: ἀμάξια νὰ δοθοῦν ὀκτώ· τὰ ὀκτὼ ταῦτα ἀμάξια διήρκεσαν τόσην ὥραν μὲ τοιαῦτα τερετίσματα καὶ συγκοπὰς, ὥστε ὁ Κατινά ἐκθαμβος ἐπανελάβε πλειστάκις: «Θεέ μου! τί ὠραῖον πρᾶγμα εἶνε ἡ μουσικὴ! Πόσας ἀποκρύφους καλλοῦν περιέχει! Ποῦ στὸ διάβολο ἠδύνατο κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι ὑπάρχει τόσον βαθὺ αἶσθημα εἰς αὐτὰ τὰ ὀκτὼ ἀμάξια τοῦ συντάγματος Λαμαρίν.»

Αἱ ἀναμνήσεις αὗται συνεχίζουν τὸν μουσικόν. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ στρατοπέδου, ἀπὸ ὀκτὼ ὧων μακρῶν ἡμερῶν, οὔτε σκιὰν ἐγγόρδου ὀργάνου εἶχεν ἰδεῖ. Ὀκτὼ ἡμέραι ἄνευ κιθάρας ἦτο διὰ τὸν Βελαίρ στερήσις ἰσοδυναμοῦσα πρὸς νηστείαν ἰσοχρονικῶν

διαστήματος. Πᾶσα ἡ μουσικὴ ὕλη ἥτις εἶχε συναχθῇ ἐντός του κατὰ τὰς ὁκτώ ταύτας ἡμέρας, ἀνῆρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἐπέβη τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἐστενοχῶρει περισσύτερον ἄφ' ὅτι ἐστενοχῶρει ἡ πέψις τὸν στομάχον του.

Ὁ Βελαίρ, μελαγχολικὸς καὶ κεκορησμένος, κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ περιεστοιχίζοντος αὐτὸν χώρου. Ἀκόμη μίαν στιγμὴν ἂν ἔμενεν ἐν τοιαύτῃ στάσει θὰ ἐνέδιδεν εἰς τὸν ὕπνον, μὲ τὴν ζωηρὰν ἀνίαν ἣν ἐμποιεῖ ἡ προσδοκία τῆς ἐπιφόβου ἐπαύριον. Αἰφνης οἱ ἡμίκληστοι ὀφθαλμοὶ του παρετήρησαν μίαν κυρτότητα ἐρυθρωπὴν διαγραφομένην ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἦτο παλαιὸν μανδολίνον, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἕνεκα τῆς πολυκαιρίας καὶ τῆς ἀχρηστότητος, δύο μόναι χορδαὶ ἐσώζοντο ᾄθικτοι. Ὁ Βελαίρ μετὰ χαρᾶς ἀνεκράστου ἤρπασε τὸ ὄργανον καὶ ἤρχισε νὰ κρούῃ αὐτὸ ἐπὶ τῆς κλίνης του μετ' ὀρέξεως σχεδὸν ἀγρίας.

Ἦτο νύξ καὶ πάντες ἐκοιμῶντο εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ὁ Βελαίρ, προτιθέμενος ν' ἀπέλθῃ τὴν ἐπαύριον κατὰ τὸν ὄρθρον εἰς τὸ μοναστήριον, εἶχε πληρώσει ἄφ' ἐσπέρας τὰ ὀφειλόμενα πρὸς τὸν ξενοδόχον. Εὗρίσκετο λοιπὸν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ οὐδεμίαν ἡσθάνετο συστολὴν ἢ ἔλεγχον. Ἐκρούεν ἰσχυρῶς καὶ μὲ τόσῃν περιπάθειαν τὰς χορδὰς ὥστανε ἐπρόκειτο νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐμένειαν ἀκροατηρίου συγκειμένου ἐκ βασιλέων καὶ ἀρχιστρατήγων. Ὁ Βελαίρ ἔπαιζε διὰ τὸν Βελαίρ. Οὕτω καὶ αἱ ἀηδόνες ψάλλουσι τὴν νύκτα τὰ γλυκύτατα τῶν ἁσμάτων τῶν, μὴ ἐλπίζουσαι ὅτι θὰ τὰς ἀκούσῃ τις. Ἀλλὰ τὸ πτηνὸν ἔχει τὴν φρόνησιν νὰ σιγῇ, ὅταν δὲν θέλῃ ν' ἀναγνωρισθῇ, ἐνῶ ὁ Βελαίρ, ὅστις εἶχε τόσους λόγους νὰ κρύπτηται, δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἡδύνατο νὰ προδοθῇ διὰ τῆς ἱκανότητός του καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κρούῃ τὸ ὄργανον μέχρι παρφορῶν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δύο ἄνδρες διήρχοντο ἔφιπποι τὴν ὁδὸν τῆς Μεζιέρης. Ὁ εἰς προηγέτο κατὰ τινα βήματα καὶ ἀνῆρχετο βραδέως τὴν ἀνωφέρειαν, ἥς ἐν τῷ μέσῳ ἔκειτο τὸ πανδοχεῖον. Τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκυφύειν ὥς νὰ ἔφερεν αὐτὴ βαρεῖς ἀποκρύφους διαλογισμούς, ἄφινε τὸν ἵππον του νὰ βαίνει ἄφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς νὰ τὸν διευθύνῃ.

Ὁ ἕτερος, βραχύς καὶ στιβαρὸς, προγάζων, μὲ τὸ στήθος εἰσέχον ἕνεκα τῆς προεξοχῆς τῆς κοιλίας, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, δὲν κατάρθου νὰ φαίνεται ἄλλο τι, μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς αὐτοῦ κατέβαλε περὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἥθους του, εἰμὴ θεράπων παρκαλούθων τὸν κύριόν του. Ἐνίοτε ἐκίνει τὴν κεφαλὴν, ὥς νὰ ἤθελε νὰ τὴν προσαρμόσῃ κάλλιον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς κρατοῦσης ραβδίον διέγραφεν εἰς τὸν ἀέρα καμπύλας καὶ ἀρκαβουργῇ κινήματα, καταλήγοντα πάντα ἀναποφεύκτως διὰ ταχείας ἐντάσεως τοῦ ἀντιβραχίου. Αἱ ἀσκήσεις αὗται διήρουν ἤδη ἀπὸ τινων λεπτῶν,

ὅτε οἱ δύο ὁδοιπόροι διήλθον πρὸ τοῦ πανδοχείου, ὅπερ ὁ Βελαίρ κατεγίνετο νὰ ἐμπλήσῃ μελωδίας.

Ὁ μὲ τὴν κεκυφύειν κεφαλὴν ἀνὴρ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του χωρὶς νὰ προσέξῃ· ἀλλ' ὁ ὀπισθὲν του σκιαμαχῶν ἔτεινε τὸ οὖς καὶ διέκοψεν ἁμέσως τὰς ἀσκήσεις του. Μετὰ πέντε δευτερόλεπτα ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του διὰ ν' ἀκροασθῇ κάλλιον· εἴτα κεντῶν αὐτὸν δι' ἀμφοτέρων τῶν πτερῶν ἔφθασε τὸν ρεμβὸν σύντροφόν του.

— Ἐξοχώτατε! εἶπε διὰ φωνῆς βραχείας καὶ ταπεινῆς.

— Τί εἶνε; τί τρέχει, κύριε Λαγκομπερζ;

— Ἀκούσατε λιγάκι, ἐξοχώτατε!.. Ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ πανδοχεῖον..

— Μίαν χορδὴν ὅπου γριτζανίζει;..

— Εἶνε κιθάρα.

— Καὶ πῶς εἶνε κιθάρα, τί μὲ μέλει;

— Πῶς, ἐξοχώτατε! δὲν ἀναγνωρίζετε τὸ μόνον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην χέρι, τὸ ὁποῖον εἶνε ἱκανὸν νὰ κρούῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αὐτὸ τὸ ὄργανον;

Ὁ εὐγενὴς καὶ ἀπαθὴς τὴν ὄψιν ἔχων ἱππεὺς ἐσυλλογίσθη πρὸς στιγμὴν ἀφηρημένως, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν.

— Ὁ Βελαίρ! ἐπιθύρυσεν ἔτι μᾶλλον ταπεινοφῶνως ὁ Λαγκομπερζ.

Ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ τὰ ἐκφραστικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τοῦ ἱππέως ἐξοφώθησαν μέχρι ὀργῆς.

— Νομίζεις; εἶπεν.

— Ἀδιστάκτως τὸ πιστεύω, ἐξοχώτατε.

— Ἐτόλμησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν; Ὁχι, εἶνε ἀδύνατον· εὗρίσκεται εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κατινά. Ἀπατάσαι· ἐμπρός, προχῶρει.

— Αἰ, ἐξοχώτατε! πρὸ ὀλίγου ἀνεγνώρισα τὸ παίξιμόν του· τώρα ἀναγνωρίζω τὴν φωνήν του· ἀκούσατε ὅπου τραγουδεῖ.

— Σιώπα, ἀπήντησεν ὁ ἱππεὺς· ἄς φθάσωμεν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν, εἰς τὴν καλύβην ἐκείνην τοῦ ὑλοτόμου, εἰς τὴν ὁποίαν κρύπτεσαι πρὸ ὁκτὼ ἡμερῶν μετὰ τὴν ὑπηρέσιάν καθ' ἑαυτοῦ. Πρέπει νὰ φθάσω ἐκεῖ περὶ τὸ μεσονύκτιον, νὰ γράψω τὰς ἐπιστολάς μου, νὰ κοιμηθῶ μίαν ὥραν, ἀπὸ τῆς τετάρτης δὲ ὥρας πρέπει ν' ἀναλάβω μετὰ σοῦ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν φρουρὴν ὑποκάτω τοῦ ἀνδῆρου.

Κατόπιν ὥς νὰ ὠμίλει καθ' ἑαυτὸν προσέθηκεν·

— ὦ, ναί! διὰ τελευταίαν φορὰν πιστεύω δὲ ὅτι καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἡ φύλαξις θὰ εἶνε ἀνωφελής. Ἐν τούτοις πρέπει τὰ πάντα νὰ προϊδῶμεν ἄς ἀνακεφαλαιώσωμεν: Ὁ Γεράρδος Λαθερνὴ πρέπει νὰ ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀντωνιέττης τὴν ἐσπέραν τῆς δεκάτης ἐβδόμης. Ὁ Κατινὰ πιθανὸν νὰ τοῦ ἔδωκεν ἄδειαν ἀπουσίας. Εἶνε δυνατόν νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ Πινερόλον ἐνταῦθα εἰς ἐπτά ἡμέρας. Θὰ τὸ ἴδωμεν αὐτὸ αὖριον τὸ πρῶν μετὰξὺ τῆς τετάρτης καὶ τῆς πέμ-

πτης ὥρας... Ἐμπρός, Λαγκομπερζ!... βῆμα ταχύ!

— Τί κρίμα! εἶπε γρυλλίζων ὁ μοναχὸς διπλασιάζων τοὺς ἐναερίους διαξιφισμούς του.

Καὶ ἐνῶ ὁ κύριός του προῦχῶρει ἐσπευσμένως, ὁ Λαγκομπερζ δὲν ἔπαυσε στρεφόμενος καὶ ἀκροώμενος ἐφ' ὅσον ἡδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ πανδοχεῖον, ὅπερ ἐπὶ τέλους μίαν πτυχὴν τοῦ ἐδάφους ἀπέκρυψε τῶν ὀφθαλμῶν του.

Δ'

ΑΝΤΩΝΙΕΤΤΑ ΔΕ ΣΑΒΙΕΡ

Τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λεύγας ἀπὸ τοῦ πανδοχείου ἐνθα ἀνεπαύετο ὁ Βελαίρ, μιᾶς δὲ καὶ τετάρτου ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἦτο κτίριον εὐρύχωρον μὲ ὀξείας στέγας, μὲ πολυάριθμα μικρὰ παράθυρα, βλέποντα πρὸς τὴν θαυμασίαν κοιλάδα τῆς Βαλεντίας, ἥτις ἐξάπέστελλε πρὸς αὐτὰ τὸ ἄρωμα τῶν λειμῶνων τῆς, τὸ φῶς, τὴν δρόσον, τὸν ρόχθον τῶν ρυάκων τῆς, ὡς θλιβεράν ἀνταμοιβὴν διὰ τὰ ἀρώματα τῆς αὐτῆς καὶ τῶν θορυβῶδων καὶ λαμπρῶν κοινωνικῶν ἐορτῶν, ἃς αἱ μοναχὰὶ δὲν ἔμελλον νὰ ἐπανιδῶσι πλέον.

Τὸ οἰκοδόμημα περιεφράσσετο ὑφ' ὑψηλῶν τοίχων κατὰ τὰς τρεῖς ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ πλευρῶν. Πρὸς ἀνατολὰς ἦσαν οἱ λαχανόκηποι καὶ αἱ δενδροφυτεῖαι πρὸς μεσημβρίαν τὰ δάση πρὸς βορρᾶν ὁ ρυάξ πρὸς δυσμὰς, κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον τῆς κυρίας οἰκοδομῆς, ἡγείρετο ἀνδρὸν ἀπέραντον περικυκλούμενον ὑπὸ γιγαντιαίων θάμνων πύξου, προφυλασσόμενον ὑπὸ τοίχου ἔχοντος ὕψος ἀναστήματος. Καὶ ἐπροφυλάσσοντο μὲν οἱ θάμνοι, ἀλλὰ μέχρι τῆς ρίζης, διότι αἱ κορυφαὶ τῶν ἀγερῶς ἀνυψοῦντο ὑπεράνω τοῦ τοίχου ἀνυπόμονοι ν' ἀποκληθῶσι δένδρα καὶ ν' ἀναπνεύσωσι τὸν καθαρὸν καὶ ἐλευθέρων ἀέρα· ἀλλ' ἡ ἀκάματος ψαλὶς τοῦ κηπουροῦ περιέκοπτε αὐτοὺς καὶ τοὺς ἠνάγκαζε νὰ ἐξαπλωθῶσιν ἐκ τῆς βάσεως, εἰς τὸν τρόπον ὥστε μετὰ τόσα ἔτη εἶχον σχηματίσει δεύτερον τεῖχος ἐκ πρέμων καὶ κλάδων, τεῖχος ὀγκῶδες, ἀδιαπέραστον, πλατὺ δύο τοὐλάχιστον πόδας, κατοικούμενον ὑπὸ πληθυσμοῦ ὀλοκλήρου ἱκτιδῶν, ἀρουραίων μυῶν, κόνικλων, ἀκανθοχοίρων, πάντα δὲ ταῦτα τὰ ζῷα ἀνέτρεφον τὰς πατριαρχικὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐν ἄκρᾳ εἰρήνῃ καὶ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀληθοῦς τοίχου, ὅπερ εἶχον μεταποιήσῃ εἰς κατακόμβας.

Ἀλλ' οἱ κόνικλοι καὶ οἱ ἀκανθοχοίροι γινώσκουν νὰ καταχρῶνται ἐπίσης ὡς οἱ ἄνθρωποι. Ὁρῶσσαντες ἀδικόπως, οἱ σπερτισταὶ αὐτοὶ, εἶχον κατορθώσῃ νὰ ἐξαγάγῃσι τὸν πηλὸν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ τοίχου καὶ ν' ἀνοίξῃσι διάφορα παράθυρα. Ἐπειδὴ δὲ κάτωθεν τοῦ ἀνδῆρου, εἰς δώδεκα περίπου ποδῶν ἀπόστασιν, διήρχετο χλοερὰ ἀτραπός, δι' ἧς μετέβαινον εἰς τοὺς ἀμπελῶνας οἱ ὄνοι τοῦ χωρίου, οἱ διαβάται ἔβλεπον ἐνίοτε ἀ-

ποσπώμενον λίθον τινὰ τοῦ τοίχου καταφαγωμένον καὶ τετριμμένον καὶ διέκρινον εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν ὀπὴν τὸ εὐκίνητον ρύγχος κονίκλου ἀναπνέοντος ἡσύχως ἢ τὴν μέλαινα ἄκραν τῆς κεφαλῆς ἀκανθοχοίρου μελαγχολικοῦ κατοπτρεύοντος τὴν κοιλάδα.

Τὸ οὕτω πως κατοικοῦμενον τεῖχος κατέρρεεν εἰς τινὰ μέρη, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐγείρῃ τὰς υποψίας τῶν ἐν τῷ μοναστηρίῳ. Ἡ ἡγουμένη τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν οὐδέποτε εἶχε παρατηρήσει τὴν παρουσίαν λωποδυτῶν εἰς τὰ περίξ τῆς μονῆς. Οὐδέποτε ὁ ποῦς ἐρωτεύμενου τινὸς ἢ νυκτοκλέπτου εἶχε χρησιμοποιήσει εἰς βαθμίδας κλίμακος τὰς διανοιχθεῖσας ἐν τῷ τείχει ρωγμάς.

Οὐδέποτε πρὸς τοῦτοισι αἱ μοναχαί, αἵτινες ὡς σιγῇ φάσματα περιεπάτουν καθ' ὁμίλους ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, εἶχον διακρίνει διερχομένους ἐκ τῆς ἀτραποῦ ἄλλους ἄνδρας ἐκτὸς τῶν χωρικῶν, οἵτινες κεκυφότες ὑπὸ τὸ βάρος τῶν φορτίων τῶν, οὔτε κἂν ἠδύναντο ν' ἀνυψώσωσι τὴν κεφαλὴν.

Ἄλλως τε καὶ ὁ τοιοῦτος περίπατος ἐπετρέπετο εἰς μόνας τὰς μοναχὰς ἐκεῖνας, ὧν ἡ ἀρετὴ ἦτο δεδοκιμασμένη. Αἱ νεώτεραι, ὡς μᾶλλον ἐπισφαλεῖς, ἔμενον ἐγκλειστοὶ εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς κήπους, εἰς τὰς χιαστί πεφυτευμένους δένδροστοιχίας, ὅπου εὐκοπωτέρα ἦτο ἡ ἐπιβλεψίς, εἰς τὰς αὐλάς. Οὐδέποτε δόκιμὸς τις μετέβαινεν εἰς τὸ παρὰ τοὺς πυλῶνας ἀνδῆρον, χωρὶς νὰ συνοδεύηται παρὰ μοναχῆς πρεσβυτέρας, ἐκτὸς ἂν προσήγγιζεν ἢ ἐποχὴ τῆς χειροτονίας τῆς, ὁπότε, κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ μοναστηρίου, ἔχαιρε κατὰ τὰς τελευταίας ὁκτὼ ἡμέρας πλήρη ἐλευθερίαν.

Τὸν Μάρτιον λοιπὸν τοῦ 1690, ἔξ μῆνας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παρουσίας ἱστορίας, ταχυδρόμος ἐπιβαίνων ἵππου ἀφρίζοντος ἐσταμάτησε πρὸ τῆς κιγκλίδος τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν ἡγουμένην ἐπιστολὴν ἔχουσαν ὡς ἑξῆς :

«Κυρία ἡγουμένη τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν τῆς Μεσίτης, δέχθητε εἰς τὸ μοναστήριόν σας τὴν δεσποινίδα Ἀντωνιέτταν Δεσαδιέρ, νεάνιδα ἐξ εὐπατριδῶν, ὄρφανήν, ἡλικίας δεκαεπτά ἐτῶν. Θὰ περιβληθῇ τὸ σχῆμα, ἀποῦ πρότερον δέντωις κατηχηθῇ καὶ προετοιμασθῇ. Οὐδένα πρέπει νὰ ἴδῃ καὶ νὰ δεχθῇ ἐκ τῶν ἔσωθεν. Πᾶσα ἐπιστολὴ ἢν θὰ ζητήσῃ νὰ γράψῃ πρέπει ν' ἀποστέλληται ἀμέσως εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

•Τπογεγραμμένος
•Μιχαὴλ Λουδοά.

•Υ. Γ. Θὰ γράψῃτε κάτωθεν τῆς παρούσης ἐπιστολῆς τὴν παραλαβὴν τριῶν χιλιάδων λιτρῶν, ἃς ὁ κομιστὴς τῆς παρουσίας θὰ σᾶς ἐγγείρῃ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃτε τὴν ἐπιστολὴν. Ἡ δόκιμος θὰ φθάσῃ εἰς τὸ μοναστήριον δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ταχυδρόμου.

•Αὐστηρῶς ἐπιβάλλεται ὑμῖν, κυρία, ὅπως ἀποκρύψῃτε ἀπὸ πάντας καὶ προπάντων ἀπὸ τῆς νεάνιδας, τὴν εὐεργεσίαν ταύτην καὶ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως.

Ἡ ἡγουμένη καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Λουδοά, ὅστις ἐπέβαλλε τὸν σεβασμὸν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὑπήκουσε, παρέλαβε τὰ χρήματα, ἐπέστρεψε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀπέπεμψε τὸν ταχυδρόμον.

Ἀνέμενε μετὰ ταῦτα τὴν δόκιμον, ἀλλ' αἱ δύο ὀρίσθησαι ὥραι παρήλθον, ἀκολούθως παρήλθον τέσσαρες, εἴτα ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, χωρὶς ἢ νεῆνις νὰ φανῇ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁδοιπορίας τῆς δεσποινίδος Ἀντωνιέττας ἐπηκολούθησαν πλεῖστα ὅσα συμβάντα, ἅτινα δὲν προεῖδεν ὁ κύριος Λουδοά, αὐτὸς ὅστις ἔχαιρε φήμην ὅτι τὰ πάντα προέβλεπε κατὰ τὰ σχέδιά του.

Φαντασθῆτω ὁ ἀναγνώστης ὅτι βλέπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπὸ Ζιβρὺ ἐν Ἀργώνῃ μέχρις Ἐλίξης ὁδοῦ ἄμαξαν, ἥς αἱ θυρίδες ἦσαν κεκλεισμέναι διὰ παραπετασμάτων ἐκ δερμάτος, συρομένην ὑπὸ δύο ρωμκλέων ἵππων καὶ ὁδηγουμένην παρὰ παχυσαρκοῦ χωρικοῦ, ὅστις μετὰ μεγάλῃς δυσκολίας θὰ ἠδύναντο ν' ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ.

Ἐν τῇ ἄμαξῃ ταύτῃ ἐκάθητο μετρίως ἀνακεκλιμένη καὶ περῶσα τὸν βραχίονα διὰ τῆς δερματίνης λωρίδος τῆς θυρίδος ὑψηλὴ καὶ εὐειδὴς νεῆνις, ἡ δεσποινὶς Ἀντωνιέττα Δεσαδιέρ. Εἶχε μορφήν ἣν οὐδέποτε λησμονεῖ τις ἀφοῦ ἄπαξ τὴν εἶδεν. Εἶχε μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς, ὧν ἡ εὐαλλοῖωτος κόρη ἔπλεεν ἐντὸς ὑγροῦ κυκνοῦ, ὀφρὺς καλὰς διαγεγραμμένας ὡς τόξας, συνενουμένους ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἀνασκιρτήσῃ τοῦ ἐλεφαντίνου μετώπου, στόμα δὲ ἐκφράζον ἐν τῇ ἄβρᾳ αὐτοῦ καὶ ἐπιμελημένην κατασκευὴν τὴν περιπάθειαν ἅμα καὶ τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν περίσκεψιν· τὸ ἐντελὲς ὡσεὶδὲς τοῦ προσώπου τῆς σχῆμα εἶχε χροιάν τὸσον ὁμόχρουν ἐν τῇ ἀλαμπείᾳ αὐτῆς λευκότητι, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἐκτεθῇ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἡ χειρὶ, ἥτις ἐκρέματο ἐκτὸς τοῦ δακτυλίου τοῦ σχηματιζομένου ὑπὸ τῆς χονδροειδοῦς λωρίδος, ἦτο μικρὰ καὶ λεπτὴ ὅτε κατὰ τὴν ἡλικίαν τῶν εἰκοσι ἐτῶν ἡ χεὶρ ἐκείνη θὰ καθίστατο ὁπωσοῦν εὐσαρκος, ἔμελλε βεβαίως νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὰς θαυμαστάς χειράς, ἃς συνεθίζε νὰ ζωγραφῇ ὁ Κορρέγιος. Ἐκ τῆς τὸσον σεμνῆς καὶ νωχολοῦς στάσεως τῆς νεάνιδος ἐντὸς τῆς ἄμαξῆς διεφαίνοντο ὥμοι νεαροὶ καὶ στιβαροί, ὥμοι ἄξιοι νὰ ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτῶν οἱ ὠραιότεροι βραχίονες τοῦ κόσμου, ἀπὸ τῶν εὐτόρνων δὲ αὐτῶν ὤμων μέχρι τῶν ποδῶν, οὓς ἐσκέπαζεν ἐσθῆς ἐκ μαλλίνου ἄμαυροῦ ὑφάσματος, πᾶσαι αἱ γραμμαὶ ἦσαν ἀρμονικαὶ καὶ ἐνέφαινον ἀγνότητα μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε οὐδέποτε ἐν τῇ τελειότητι τῶν ὀγαλματοποιῶς ἤθελε τολμήσῃ κἂν νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὑπεκρύπτετο φιληδονία.

Ἡ ἄμαξα ἐκινεῖτο βραδέως, ὅχι διότι ἦτο πολὺ βαρεῖα ἢ διότι οἱ ἵπποι δὲν εἶχον ἀρκετὴν ρώμην ὅπως σύρῳσιν αὐτὴν μετὰ ταχύτητος, ἀλλὰ διότι ἡ ὁδὸς ἐκείνη διετέμενετο ὑπὸ βαθειῶν αὐλάκων, ὁ δὲ ὁδηγὼν τὴν ἄμαξαν χωρικός ἐφείδετο τῶν ἵππων, ἔχων ὑπ' ὄψει τοῦ ὅτι ἔμελλον νὰ διανύσωσιν εἰκοσιν ἀκόμη λεύγας διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν.

Ἦτο ἡ ἐνάτη τῆς πρωΐας. Ἡλιος ἐαρινὸς ἔλαμπε διασχίζων τ' ἀκίνητα νέφη. Εἶχε καταπέσει ἄφθονος βροχὴ τὴν προτεραίαν, ἐκ τῆς ἀσυνήθους δ' ἐκείνης θερμότητος ἀνεδίδετο ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν δένδρων ὁσμὴ χυμοῦ μεθυστικῆς.

Ὁ χωρικός ἀπεκοιμήθη ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ ἡνιόχου. Ἡ νεῆνις ρεμβάζουσα δὲ ἐνόησεν ὅτι οἱ ἵπποι, ἀφέντες τὴν κυρίαν ὁδόν, εἰσῆλθον εἰς ἄλλην πλαγίαν, ἀρκετὰ βαθεῖαν καὶ ἀρκετὰ στενὴν, ἥς ἐκατέρωθεν ἔχαινον χάνδακας. Ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἡ πορεία ἦτο ἔτι μᾶλλον δύσκολος ἢ ἐπὶ τῆς κυρίας ὁδοῦ, καθότι τὸ ἔδαφος ἦτο ὑγρότερον καὶ περισσότερον ἠλακωμένον. Οἱ ἵπποι μετεμελήθησαν διὰ τὴν ἀπὸ πλάνης τῶν καὶ ἀφοῦ συννενοήθησαν, φαίνεται, μεταξὺ τῶν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν κυρίαν ὁδόν. Ἐστράφησαν δὲ τόσον ταχέως καὶ τόσον ἀποτόμως, ὥστε ἔπεσον ἐντὸς τοῦ χάνδακος, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ οἱ δύο πρῶτοι τροχοί. Ὁ ἡνιόχος ἀφῆκεν ἑλπίδα καταλαμβάνεται ὑπὸ φόβου καὶ μαστίζει τοὺς ἵππους, οὗτοι, νομίζοντες ὅτι διετάσσοντο ν' ἀναρριχθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ χάνδακος ἐχούσης ὕψος ἑξ ποδῶν, ὥρμησαν ἐμμανεῖς ὅπως ὑπερβῶσι τὴν ἀνωφέρειαν.

Ἄν ὁ καιρὸς ἦτο ξηρὸς καὶ τὸ ἔδαφος στερεώτερον, ἀναμφιβόλως οἱ ἵπποι ἤθελον δυνθῆναι ν' ἀνέλθωσιν ἀνασύροντες τὴν ἄμαξαν· πλὴν οἱ τροχοὶ ἐβυθίζοντο ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ ἀργιλλώδους ἐδάφους καὶ ἠδυνάτουσαν νὰ μετακινήθωσιν. Εἰς τῶν ἵππων καταπίπτει πλαγίως καὶ κυλίσταται ἐντὸς τοῦ χάνδακος παρασύρων καὶ τὸν ἕτερον, ὅστις πίπτει ἐπὶ τοῦ συντρόφου του, συντρίβων τὸν ρυμὸν καὶ τὸ προῦλακιον. Μετὰ τοῦ προῦλακίου κατακρημνίζεται καὶ ἡ ἑδρα, ἐφ' ἥς ἐκάθητο ὁ ἡνιόχος, ὅστις ἐπίσης καταπίπτει μεταξὺ τῶν δύο ἵππων· πᾶσα αὕτη ἡ μάζα κυλίσταται, συνταράσσεται καὶ ἐξαφανίζεται σχεδὸν ὑπὸ πικνὸν στῶμα χύματος ἀνακινήθεντος καὶ χόρτων ἐκριζωθέντων.

Ἡ μεγάλη αὕτη συμφορὰ ἐπῆλθεν ἐν διαστήματι ἡμίσεος λεπτοῦ καὶ ἂν ἡ ἄμαξα δὲν ἤθελε βυθισθῇ καὶ ἐγκλεισθῇ ὡς ἐκ θαύματος ἐντὸς τοῦ πηλοῦ, τὰ πάντα ἤθελον συντριβῇ ἐπὶ τῆς ἀνωφερίας ἐκείνης ὑπὸ τῶν ἵππων, οἵτινες εἶχον κατασπῆθι ἐμμανεῖς ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τοῦ ἄλγους.

Ἡ νεῆνις, δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἴδῃ τὸν κίνδυνον. Ὅτε οἱ τροχοὶ πεσόντες προσέκρουσαν ἐντὸς τοῦ χάνδακος, ἔρρηξε κραυγὴν.

Εἴτα βλέπουσα ὅτι ἡ ἄμαξα ἔμενε ἀκίνητος, προσεπαθῆσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα διὰ νὰ κατέλθῃ. Ἀλλ' ἡ θυρίς, ἣν εἶχε βύσει μεγάλη ποσότης χύματος, ἀντέστη. Ἡ Ἀντωνιέττα τότε παρετήρησε τὸν φρικτὸν φρυμὸν τῶν ἵππων, οἵτινες χαμαὶ κατακείμενοι ἐλάττιζον μανιωδῶς, ἤκουσε δὲ καὶ τὰς ὑποκώφους στοναχὰς τοῦ χωρικοῦ. Εἴτα τὰ πάντα εἰσήλθον, εὐρέθη δὲ ἐγκλειστος ἐντὸς τοῦ ἀκινήτου ἐκείνου κυτίου, μόνη, ὑπὸ τὸ κράτος ἀ-

περιγράπτου φόβου, αὐξάνοντος κατὰ πάντα τιναγμὸν τῆς ἀμάξης καὶ κατὰ πάντα χρεμετισμὸν τῶν ἵππων.

Ἐνῶ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς θυρίδος ἐκάλει εἰς βοήθειαν, χωρὶς οὐδεὶς ν' ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ ἐξοχῇ, ἤκουσεν αἰφνης ἀριστερόθεν προσερχόμενον τὸν καλπασμὸν ἵππου καὶ εἶδεν ἐμφανιζόμενον διὰ τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης νέον, ὅστις ἀνέκραξε :

— Θεέ μου! εἶνε μία γυνὴ μέσα!

Παραφθορος ἐκ τῆς χαρᾶς ἡ Ἀντωνιέττα ἐφώνησε :

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

Καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι. Τὸν τρόπον τῆς διεδέχθη ἄλλο αἶσθημα. Τὰ δύο ἐκεῖνα ἄτομα προσβλέποντα ἄλληλα, ἐλησμόνουν τὸ μὲν τὸν κίνδυνον, τὸ δ' ἕτερον τὴν ἀνησυχίαν, καὶ ἐξηκολούθουν νὰ θεωρῶσιν ἄλληλα μετ' ἐκπλήξεως ἥτις καθίστα θεατικωτάτην τὴν εἰκόνα τῶν δύο ἐκείνων μορφῶν.

Ὁ νέος, ὅστις ἦτο ὁ Γεράρδος Λαβερνῆ, πρῶτος ἐμνήσθη τῆς ὑφισταμένης καταστάσεως.

— Φεῦ! κυρία μου, εἶπε, δὲν ἐπληγώθητε;

— Ὅχι, κύριε· δὲν πιστεύω· ἀλλ' ὁ Σιδώνιος;... ἀλλ' οἱ ἵπποι;

— Πῶς!... ὑπάρχει κανεὶς ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν σωρόν; προσέθηκεν ὁ Γεράρδος.

— Ὁ ἀμαξηλάτης... ὁ Σιδώνιος... πρὸ ὀλίγου ἐστέναζεν.

— Ὡ διὰ βολέ!... δὲν τὸν ἀκούω νὰ στεναῖζῃ πλέον!... ἐπιθύρυσεν ὁ Γεράρδος ἄς ἴδωμεν.

Καὶ πλησιάζας διέκρινε τὸν ἀτυχῇ χωρικὸν τεθαμμένον σχεδὸν ὑπὸ τοὺς ἵππους. Ἡθέλησε νὰ τὸν σύρῃ καὶ τὸν ἀπελευθερώσῃ, ἀλλ' οἱ ἵπποι πάραυτα ἤρχισαν ἐκ νέου τὰ λακτίσματα καὶ τοὺς γογγυσμούς. Ὁ Σιδώνιος οὔτε κἂν ἐκινήθη. Ὁ Γεράρδος συνωφρυνώθη.

— Εἶνε νεκρός! διελογίσθη· θὰ τρομάξῃ βεβαίως ἡ κυρία ἂν τὸ μάθῃ.

Καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν.

Ἐπεταί συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Ποῦ πηγαίνει;

— Οὐδ' αὐτὸς 'ξεύρει· εἶνε ἀποφασισμένος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ ζητήσῃ ἄλλου τύχην.

— Χωρὶς χρήματα;

— Λέγει πῶς ἔχει, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

— Καὶ χωρὶς νὰ ξαναδῇ τὴν Ἀλίκη;

— Ἐτσι μοῦ εἶπε καὶ τὸν πιστεύω.

Ἐφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρον, ἀφοῦ μ' ἀποχαιρέτισε. Αὐριον φεύγει.

— Λόγον τιμῆς! ἀξιόλογος νέος. Τὸν

ἐσυμπάθησα πολὺ τόρ' ἀγαπῶ πολὺ τοὺς ἀνεξαρτήτους ἀνθρώπους. Καλὰ ἔκανε καὶ ἀπέριψε τοῦ θεοῦ μου τὰς προτάσεις καὶ τὴν ἐλεημοσύνην του. Εἰς τὴν ἡλικίαν του, μὲ τὸνομα ποῦ ἔχει καὶ τὰ προτερήματα, μπόρεῖ νὰ πάρῃ κέρην ὅποτε θέλει πλουσίαν. Ἐχει πλούσια κορίτσια ποῦ θὰ εὐχαριστηθοῦν πάρα πολὺ νὰ πάρουν μαρκήσιο.

— Λησμονεῖς πῶς ἔχει δώσει τὸν λόγον του εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ· προχθὲς ἀκόμη μοῦ ἔλεγε πῶς τὴν ἐλάτρευε καὶ ὅτι τοῦ ὠρίσθη πῶς θὰ γείνῃ σύζυγός του.

— Ἡ Ἀλίκη, φίλε μου, εἶνε παιδί ἀκόμη καὶ τρελὸς θᾶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ λάβῃ σπουδαίως τοὺς ὅρκους της. Οἱ ἔρωτες μιᾶς κόρης δεκαεννέα ἐτῶν εἶνε σὰν τὸ ἀχυρὸ ποῦ βγάζει μεγάλη φλόγα μὰ σβύνει γλήγορα. Ἡ ἐξαδέλφη μου ἐπὶ ἓνα μῆνα θὰ κλαίῃ. Τὸν ἄλλο μῆνα θὰ λέγῃ ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἀφοῦ ἔφυγε, ἀντὶ νὰ μείνῃ εἰς τὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὸν τρέφῃ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ τὴν βλέπῃ νὰ περνᾷ ἀπὸ μακρὰν μὲ τ' ἀμάξιν της. Πρὶν τελειώσῃ ὁ τρίτος μῆν θ' ἀκούσῃ, χωρὶς δυσαρέσκειαν, τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς λέγῃ ὅτι τὰ καλλίτερα συνοικέσια εἶνε ὅσα γίνονται μὲ τὴν λογικὴν. Καὶ εἰς τοὺς ἐξ μῆνας θὰ στεφκωνέται μὲ κάποιον σοβαρὸν κύριον.

— Δὲν τὴν 'ξεύρεις καλά.

— Ἐσὺ δὲν τὴν 'ξεύρεις καλά. Ἀλλὰ, 'ξεύρεις ποῦ ἡ αἰφνιδία ἀναχώρησις τοῦ καζιμένου τοῦ Ροβέρτου σοῦ δίδει ἐλπίδας; Ἰδοὺ ἡ κατάλληλος περίστασις νὰ γίνῃς ὁ ὑποψήφιος τῆς Ἀλίκης.

— Οὔτε τὸ συλλογίζομαι κἂν, εἶπε μετὰ τινος στενοχωρίας ὁ ταμίας.

— Στοιχηματίζω ὅτι ὁ θεός μου τὸ συλλογίζεται ἢ θὰ τὸ συλλογισθῇ κάμμιξ μ' ἐρα. Αὐτὸς ὀνειρεύεται γαμβρὸν ζιμωμένον εἰς τὰς τραπεζιτικὰς ὑποθέσεις καὶ ἱκανὸν νὰ τὸν διαδεχθῇ μίαν ἡμέραν.

— Αὐτὰ σχεδὸν εἶπεν ὁ θεός σου εἰς τὸν Ροβέρτον, ὁ ὁποῖος μοῦ τὰ ἐπανελάθεν. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τόσας ἄλλας ἀπιθανότητας· τί θὰ ἔλεγες δι' ἐμὲ ἂν μ' ἔβλεπες ζητοῦντα νὰ ὑποσκελίσω δυστυχῇ φίλον;

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου· ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἐγκαταλείπει τὴν ὑπόθεσιν. Πηγαίνει εἰς τοὺς ἀντίποδας καὶ σὺ μένεις. Ἡ Ἀλίκη βέβαια δὲν θὰ γίνῃ καλογραῖα. Θὰ τὴν βλέπῃς κάθε μ' ἐρα. Ἐὰν μὲ τὸν καιρὸ δῇ ὅτι ἀξίζει τὸν ἀπόντα, θὰ ἤσουν ἀνόητος ἂν τὴν ἀρνηθῇς ὅταν ὁ πατέρας της σοῦ προτείνῃ νὰ τὴν νυμφευθῇς.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γείνῃ ποτέ, ἐπιθύρυσεν ὁ Βινιόρ.

— Ὅλα γίνονται, φίλε μου. Ἡ ἐξαδέλφη μου θὰ ἐγίνετο παρὰδειγμα σταθερότητος, διὰ νὰ φυλάξῃ εἰς τὴν καρδίᾳ της νέον, τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν θὰ δῇ πλέον. Γνωρίζω ὅτι μερικῶν γυναικῶν ὁ ἔρωσ αὐξάνει ὅταν τὰς χωρίζωσιν ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν των...

— Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ εἶνε ἐκ τούτων...

— Πιθανόν. Ἀλλ' ἂν κάποτε ὁ χωρὶς ἀποβαίνει εἰς καλὸν ὑπὲρ τοῦ ἐραστοῦ, συχνότερον ὅμως ἐν τυχαίῳ συμβᾷ ἢ μία σκέψις ἀπλῆ καταστρέφει τὸ πᾶν δι' αὐτόν. Ἡ ἐγκαταληφθεῖσα ὅταν εἶνε πλούσια, ὑποπτεύεται ἓνα πρωὶ ὅτι ὁ ἐρωμένος της μόνον τὰ χρήματά της ἤθελε. Καὶ ἂν πληροφορία τις ἀληθὴς ἢ ψευδὴς ἐπιβεβαιώσῃ τὰς ὑπονοίας της, τότε χαιρέτα διὰ παντός ἐλπίδες.

Ὁ Βινιόρ δὲν ἠθέλησε ν' ἀντιλέξῃ ἢ το φύσεως δειλῆς καὶ δισταζούσης καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ νὰ ὑφίσταται τὴν ἐπήρειαν τῶν ἄλλων, βραδὺς εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἔτι βραδύτερος εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν. Ἐσιώπησε καὶ ἡ ὁμιλία ἐστράφη εἰς ἄλλο ἀντικείμενον.

Ὁ Μάξιμος μόνον περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς χειρὸς ἐσκέπτετο πλέον. Πάντοτε δὲ περὶ στρατηγημάτων καὶ ἐρευνῶν ὠμίλει. Ἐμελέτα τὰ περὶ ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας καὶ σχεδὸν ἐσυνείθισε νὰ ὁμιλῇ καὶ τὴν γλῶσσάν των.

Ὁ Βινιόρ τὸν ἤκουεν ἀδιαφόρως. Ἐκεῖνος ἐσκέπτετο ἂν τὴν ἐπαύριον θὰ ἔβλεπε τὸν Καρνοέλ. Ἐσκέπτετο πρὸς τούτοις ὅτι πιθανόν μίαν ἡμέραν νὰ ἔβλεπεν ἡ Ἀλίκη ὅτι ἐκτὸς τοῦ Ροβέρτου καὶ ἄλλοι τὴν εὕρισκον ἀξιολάτρευτον.

Δὲν ἐπίστευεν ὅσα τῷ εἶπεν ὁ Μάξιμος καὶ ἤθελε νὰ τὰ λησμονήσῃ, φοβούμενος, μήπως παρὰ τὴν θέλησίν του, εὐχρηθῇ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐλπίδων τοῦ φίλου τοῦ Ροβέρτου.

Ὁ περίπατος οὐδόλως τὸν ἐφαίδρυνεν, οὐδὲ τὸ γεῦμα καὶ ὁ οἶνος καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ φίλου του, νὰ τὸν ἀποτρέψῃ μικρὸν ἀπὸ τῶν σκέψεών του.

Ἐν τούτοις ἠκολούθησε τὸν Μάξιμον εἰς τὸ θέατρον ὅπου οὐδόλως ἐπρόσεγε, καὶ ἐκεῖθεν, μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μετέβη εἰς τὸ οἶκόν του, ἔνθα εὗρεν ἐπιστολὴν τοῦ Ροβέρτου.

«Μὴ με περιμένῃς, τῷ ἔλεγεν. Ἀναχωρῶ ἀπόψε. Αὐριον θὰ εἶμαι μακράν. Θὰ σοῦ γράψω, λυπήσου με καὶ συγχώρησέ με».

Ὁ ιδιότροπος οὗτος ἀποχαιρετισμὸς ἐνέβαλε τὸν ταμίαν εἰς ἀνέκφραστον συγκίνησιν. Δεκάκις τὸ ἐπανεγνώσε καὶ διήλθε τὴν νύκτα σχολιάζων αὐτό.

Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀπότομος αὕτη ἀναχώρησις ἤθελεν ἀποφασίσει περὶ τῆς τύχης του, καὶ ἅμα ἡ πρωία ἐφάνη, ἡ πρώτη αὐτοῦ ἂν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς τοῦ Μάξιμου Δορζέρ.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μαντεύσῃ ὅτι αὐτὴν ταύτην τὴν πρωίαν, λίαν περιέργον συμβεβηκὸς ἤθελε θέσει τέρμα εἰς τὴν ἀβεβαιότητά του καὶ τὸ ἀναποφάσιστον.

Γ'

Ἐν τῷ τραπεζιτικῷ οἴκῳ τοῦ Κλαυδίου Δορζέρ, τὸ ταμεῖον ἦνοιγε τῇ δεκάτῃ τῆς πρωίας ἀκριβῶς. Ὁ Ἰούλιος Βινιόρ μάλιστα τοσοῦτον ἐτῆρει τὴν ἀκριβείαν ταύτην, ὥστε ἐν ἡ δύο λεπτὰ πάντοτε πρὸ τῆς συνήθους ὥρας εὕρισκετο εἰς τὴν